

[Ole Bjørn Kraft.]

skulle løse Danmarks opgaver i NATO-alliancen, ikke kunne tilvejebringes på tilfredsstillende og saglig vis for et beløb som det, der her nævnes. I virkeligheden måtte nedsættelsen af det særlige regeringsudvalg og resultatet af dets virksomhed, direktivet til forsvarsstyrelsen, fremkalde overvejelser af, om det under disse omstændigheder for oppositionen var til nogen nytte at fortsætte i udvalget. Jeg vil dog gerne sige, at når vi besluttede os til at gøre det, var det, fordi den højtærede forsvarsminister afgav en erklæring, som nu er gentaget af den højtærede statsminister, om, at regeringen ikke ville føle sig bundet til disse tal, at der ikke ville komme noget direktiv til forsvarsudvalget fra regeringsudvalget, men at forhandlingerne dér skulle foregå ganske frit og ubundet. Den højtærede statsminister har i tirsdags bekræftet, at der ikke er truffet nogen afgørelse, hverken med hensyn til tjenestetiden eller med hensyn til budgettet. Det takker jeg for, det gør arbejdet i udvalget muligt.

I denne forbindelse vil jeg sige, at jeg deler ganske det ærede medlem hr. Thor kil Kristensens opfattelse af, at hele denne sag nu må ud til offentlig debat. Vi vil holde os til regeringschefens erklæring. Den er måske kommet som en overraskelse for nogle i denne sal. Den må ikke mindst have overrasket det ærede medlem fru Else Zeuthen, der for ganske nylig i en tale i Lillerød har erklæret, at selv om man kunne komme ned på de 850 mill. kr., var der mange radikale, der fandt, at dette ikke var nok, og at de radikale folketingsmedlemmer burde have gjort en bedre handel, da de gik ind i regeringen. Det ærede medlem forklarede det med, at de radikale jo ikke kunne få deres vilje uden hensyn til de andre regeringspartnere, og at man ville have helt andre tal at operere med, hvis de radikale ikke havde forsøgt at gøre deres indflydelse gældende. Der vil ikke være megen mening i denne udtalelse fra det ærede medlem fru Else Zeuthen, hvis hun ikke var gået ud fra, at der under alle omstændigheder var opnået enighed om det beløb, der her er tale om, og at der ikke kunne blive tale om noget større. Men nu har vi jo statsministers ord for, at der ikke er en sådan aftale,

og den højtærede ministers hele redegørelse giver ingen af os nogen grund til at forestille sig, at en fri forhandling kan betyde noget andet, end at man vil stræbe frem mod en tilfredsstillende, saglig ordening, også selv om det ved undersøgelse skulle vise sig, at den vil komme til at koste noget mere.

Det er på mange måder en mærkelig forsvarspolitisk situation, vi befinder os i. Forholdet er jo det, at dansk udenrigs- og forsvarspolitik hidtil har været båret af 145 af tingets 179 medlemmer. Heroverfor står regeringskoalitionens 93 medlemmer. Det må dog ærlig talt forekomme både bagvendt og uforsvarligt at ville basere den for hele vor eksistens, for hele Danmarks internationale holdning så afgørende politik alene på de tre regeringspartier, når man har en mulighed for at få et større flertal i tinget bag sig, ikke mindst da man vel må sige, at 1½ af regeringspartierne, for at sige det mildt, hidtil har været meget neutral over for NATO. Samtidig hermed viser alle undersøgelser, at der er en voksende tilslutning i befolkningen til NATO-politikken. Mit parti ser meget gerne, at tallet på de 145 vokser ved, at der opnås enighed også med de andre partier. Vor politik har altid haft til formål at søge at hæve denne sag op over partistrid, men det kan naturligvis ikke ske ved, at man kaster al saglighed over bord og skaber en ordening, der ganske vist koster hundreder af millioner, men ikke vil være i stand til at løse de opgaver, som også i fredens interesse må løses, altså i virkeligheden en ordening, der peger mod en kapitulation i en given situation. Indtil andet foreligger, må alle have ret til at gå ud fra, at den højtærede stats- og udenrigsminister, arvtageren af Hans Hedtofts politik, der byggede på „aldrig mere en 9. april“, d. v. s. aldrig mere en kapitulation over for demokratiets og frihedens fjender, vil være enig heri.

Vi er i mit parti rede til at prøve alle problemer om besparelse gennem rationalisering og på enhver måde, der ikke angriber opgavens løsning. Vi har ikke noget i forvejen fastlagt tal. Men vi mener ikke, at noget er bedre end intet. Der er en grænse, som det vil være uforsvarligt at gå under dels af hensyn til, at man derved ganske nytteløst bruger befolkningens penge, dels —